

## TOIMITTAJALTA

Uusi vuosi alkaa pian, ja kun Ruusu-Ristin toimittajana tähtään katseeni eteenpäin, kysyen itseltäni, mitä menestymisen mahdollisuuksia on aikakauslehdellämme ja seurallamme ensi vuoden aikana ja samalla muistellen menneitä aikoja voidakseni entisten tosiseikkojen perusteella tehdä johtopäätöksiä tulevaisuudesta, silloin täyttyy mieleni ilolla ja rauhalla ja luottamuksella vastaan omaan kysymykseeni: ei ole turha Suomessa ja suomenkielellä se työ, mikä tehdään teosofisen elämänymmärryksen ja kristosofisen elämän puolesta, sillä vuosi vuodelta se kantaa rikkaampia hedelmiä.

Kuinka oli esim. viisitoista vuotta sitten? Silloin aikakauslehteni ilmestyi „Tietäjän“ nimellä neljännellä vuosikerrallaan, saavuttaen tuskin tuhat tilaajaa, vaikka se oli ainoa teosofinen lehti suomen kielellä. Nyt tällä hetkellä on olemassa – paitsi Tietäjää eli Ruusu-Ristiä – ainakin neljä lehteä, joilla on samansuuntainen ja samanhenkinen ohjelma: „Teosofi“, „Antroposofia“, „Yhteisvapaamuurari“ ja „Ihminen“. Kaikki neljä ovat ansiokkaasti ja pirteästi toimitettuja, kaikki sisältävät kirjoituksia, joita elähyttää teosofinen maailmankatsomus, s. o. pyrkimys totuuteen ja ihmisten veljeyteen, kaikki kilpailevat jalosti keskenään tarjotakseen lukijoilleen parasta mitä saattavat ja tietävät.

Entä seurat? Viisitoista vuotta sitten oli Teosofinen Seura ainoa, joka toimi Suomessa. Sen parista sadasta jäsenestä oli toinen puoli Helsingissä, ja näillä oli vuokrattuna huoneusto, jossa pidettiin esitelmää ja kokouksia ja josta lähetettiin kirjoja ja lehtiä ympäri Suomen. Nyt tällä hetkellä toimii Suomessa – paitsi Ruusu-Risti-seuraa – ainakin neljä teosofishenkistä yhdistystä pesäpaikkoineen Helsingissä: Suomen Teosofinen Seura, Antroposofinen Seura, Yleinen Veljeys, Yhteisvapaamuurarius. Suomen T. S:lla on Helsingissä oma talo, toisilla omat vuokrahuoneustonsa. Voiko väittää, ettei teosofinen liike ole kasvanut, laajentunut ja voimistunut?

Kaikilla seuroilla on jäsenensä, kaikilla aikakauslehdillä tilaajansa ja lukijansa. Jos on niitä, jotka kuuluvat pariin, kolmeen seuraan tai lukevat pari, kolme lehteä, ovat varmasti useimmat vain yhden seuran tai yhden lehden kannattajia. Täten täytyy aktiivisten teosofisten henkilöiden lukumäärä olla melkoisen suuri, sillä jokaisen seuran jäsenistö luettanee sadoissa, ja lehtien tilaajia on varmasti yhteensä vielä paljon enemmän.

Ruusu-Risti-seuralla yksin on tällä hetkellä kaksi kertaa enemmän jäseniä kuin Suomen Teosofisella Seuralla viisitoista vuotta sitten, ja Ruusu-Risti-lehdelläkin on enemmän tilaajia nyt kuin Tietäjällä silloin. Mitä syytä meillä siis olisi huolehtia tulevaisuudesta? Teosofian sanoma on yhtä tuore tänään kuin viisitoista vuotta sitten. Suomen kansa on yhtä paljon sen tarpeessa tänään kuin silloin, – ei, Suomen kansa kaipaa totuuden sanomaa vielä syvemmin ja vielä tuntuvammin nyt kuin ennen. Tehkäämme siis jokainen väsymättä työtä teosofian ja kristosofian puolesta. Levittäkäämme Ruusu-Risti-aatteita, Ruusu-Risti-elämää ja Ruusu-Risti-kirjallisuutta, tehkäämme voitavamme Ruusu-Risti-lehtemme leviämiseksi niin laajoihin piireihin kuin mahdollista.

Tämän marraskuun numeron mukana jaetaan tavanmukainen tilauslista ja sitäpaitsi tilauskortti niiden käytettäväksi, jotka tahtovat hankkia itselleen jonkun uuden kirjamme, samalla kun oman tilauksensa uudistavat. Tilauslista on niitä ystäviämme varten, jotka keräävät useampia tilauksia. Koska tammikuussa taas aiomme lähettää Ruusu-Ristin 52:– markan etuannilla niille, jotka eivät sitä ennen ole tilaustaan uudistaneet, pyydän ja toivon, että ne lukijat, jotka mahdollisesti eivät halua Ruusu-Ristiä vuodeksi 1924, ajoissa ilmoittaisivat asiasta minulle.

Miten lienee tuon uutisen laita, joka lähtöisin „Times of India“ lehdestä kierteli maailman sanomalehdissä, kertoen majuri Crossin Tibetissä tapaamasta mestarista ja herättäen luonnollisesti huomiota teosofisissa piireissä? Ainakin eräs vanha teosofi, Mr. Basil Crump, jonka tapasin Tukholmassa 1897 ja joka nykyään asuu Kumaonissa Himaalajalla, kirjoittaa seuraavasti „The Occult Review“ lehden toimittajalle: „... Minulla sattuu olemaan vähän ensikätistä tietoa, majuri Crossista... On onnetonta Mrs. Besantin maineelle, 'salatieteilijänä' 1), että hän otti tuommoisen jutun vakavalta kannalta, mutta hän nähtävästi käyttää sitä hyväkseen pönkittääkseen oppiaan Kristuksen tulemisesta, joka on suoraan vastaista kaikelle, mitä H. P. Blavatsky on asiasta kirjoittanut. Satuain olemaan Ceylonissa viime talvena, kun eräs majuri Cairncross piti pari esitelmää Tibetistä taikalyhty kuvineen. Keskustellessani perästäpäin hänen kanssaan huomasin, että hänellä oli rajoitetut ja puutteelliset tiedot Tibetistä, ennen kaikkea sen maan buddhalaisuudesta ja

---

1) Ja siis minunkin P.E.

laama-uskonnosta; mutta hän oli nopsa- ja terävä-älyinen ja onki minulta koko paljon tietoa H. P. Blavatskysta, hänen opetuksistaan ja hänen treenauksestaan Tibetissä.“

Jos siis „majuri Cross“ todellisuudessa oli tämä Mr. Crumpin tuntema majuri Cairncross, on luultavaa, että hänen tapaamansa „vanha pappi“ oli vain yksi noita tibetiläisiä laamoja, joiden noitatempuista ja maagillisista voimista madame Blavatsky kertoo „Isis Unveiled“ kirjassaan omien näkemiensä ja kokemiensa perusteella.

\*

Eräs ystävä kirjoittaa minulle: „Tiedän, että olette ehdottoman rauhanaatteen kannalla. Ruusu-Risti-seurakin on siis kai saman aatteen läpäisemä kuin sen johtaja. Onko sitten Ruusu-Risti-seuraan pääsemisen ehtona ehdoton kasvissyöminen, toisin sanoen pidättäytyminen ravinnosta, jonka valmistuksessa on veri vuotanut, tahi onko se vaatimus jonkun mainitun seuran asteen saavuttamiseen välttämätön ja toimiiko mainittu seura vegetarismien levittämiseksi? Mielestäni vegetarismi ja rauhanaate kulkevat käsikädessä ja vegetarismien avulla ehkä helpoimmin pääsee rauhan aatteen kannalle. Sillä se, joka ei voi eläintä teurastaa, ei suinkaan voi ihmistäkään murhata.“

Tunnustan vuosikausia sitten ajatelleeni jokseenkin samaan suuntaan kuin yllä olevien rivien kirjoittaja. Minustakin tuntui Buddhan kanta niin luonnolliselta: älä vuodata mitään verta, ei eläimenkään. Ja buddhalaiset itämailla noudattivat mestarinsa oppia eivätkä he ainakaan uskonsa puolesta koskaan sotia käyneet. Monet tuhannet teosofit tulivat myös teosofisen rakkausopin innostamina ehdottomiksi kasvissyöjiksi. Minäkin hylkäsin kaiken eläimellisen ravinnon jo syksyllä 1895 ja olin kaksikymmentä vuotta ehdoton vegetariaani. Mutta kun maailman sodan aikana huomasin, että ankarimmatkin kasvissyöjä-teosofit innostuivat sotaan lähtemään, vieläpä sotaa puolustamaan (joka minusta oli suurempi rikos), hävisi tykkänään uskoni vegetarismien siveellisesti kasvattavaan voimaan. Ei ihmissielua saata kasvattaa eikä kehittää ulkonaisin keinoin. Ainoa todellinen sivistyttävä voima lähtee ihmisen omasta sisästä. Jos ei hän itse henkisesti herää, jos ei hän sisäisesti seuraa mestaria, eivät ulkonaiset temput merkitse mitään siveellisesti katsoen. Kaikki ulkonainen on silloin vain henkistä ylpeyttä ja ulkokultaisuutta.

Tällä en puhu mitään pahaa vegetarismista. Sillä on omat hyvät puolensa, ja jos ihmiskunta yleensä luopuisi lihasta ja söisi enemmän puhdasta luonnon ravintoa, uskon varmasti, että tautien ja sairauksien paljous suuresti vähenisi. Silloin kasvissyönti myös vaikuttaisi sivistyttävästi sieluun: tekisi sen ajatus- ja tunnetavoiltaan sävyisämmäksi ja lempeämmäksi, jota vastoin yksityisen kasvissyöjän herkkätuntoisuus keskellä „raakaa“ ihmiskuntaa helposti kulkee käsi kädessä oman paremmuudentunnon kanssa.

Ruusu-Risti-seura ei sentähden aseta jäsenilleen mitään ehtoja tai vaatimuksia ruoan ja ravinnon suhteen, vaan jättää sen asian jokaisen yksilön vapaasti harkittavaksi. Ruusu-Risti-seura tähtää vain jäsentensä siihen henkiseen uudestasytymiseen, joka on kaiken sisäisen kehityksen ensimmäinen ehto ja alku.

\*

Jotkut ystävät ovat huolestuneina kysyneet minulta osaksi suullisesti, osaksi kirjallisesti, tulenko pian kuolemaan, koska otin viime Ruusu-Ristiin erään amerikkalaisen ennustuksen 49 työpäivästä. (Astun ensi joulun aikaan 49:nteen ikävuoteeni.)

Olen kiitollinen ja iloinen nähdessäni, että ystäväni soisivat minun vielä elävän „kauvan, kauvan“. Tahdon heti lohduttaa heitä sillä, että on toisia ennustuksia, joiden mukaan työpäiväni eivät vielä pitkiin aikoihin päättyisi. M. m. useille tuttu englantilainen selvänäkijä Mr. A. V. Peters lupasi minulle Tukholmassa 1900, että eläisin ainakin 80-vuotiaaksi ja „ettei kuolemastani ollut paljon tietoaakaan“. Sanoi vanha kreikkalainen sananlasku, että „se kuolee nuorena, jota jumalat rakastavat“, ja koska nyt olen elänyt jo näin vanhaksi, toteutunee minun suhteeni pikemmin ruotsalainen sananlasku, jonka mukaan „ilkeä laji ei helposti häviä“.

Oikeastaan julkaisin J. B:n ennustuksen viime Ruusu-Ristissä osoittaakseni, että meidän ei tulisi huolehtia kuolemasta. Mitä me kuoleman hetkestä tiedämme? Varmuudella ei mitään muuta kuin että se kerran tulee. Se voi tulla varhemmin ja se voi tulla myöhemmin. Taivaallinen Isä yksin sen tietää. Siis olkaamme aina iloiset, aina valmiit lähtemään ja aina valmiit vielä jäämään.

Useinhan tunnemme, kuinka ihanata olisi saada kuolla, s. o. siirtyä pois henkimaailmaan, jossa kaikin puolin on niin paljon helpompi tehdä työtä! Ei elämä tällä fyysisellä tasolla ole mitään leikkiä – varsinkaan nykyään.

Mutta kun sitten ajattelemme ja muistamme, kuinka paljon tietämättömyyttä on maailmassa, kuinka paljon työtä veljiemme valistamiseksi täällä yhä on tehtävissä, silloin luovumme itsekkäistä kuolema-unelmista ja kiitämme Elon Herraa, että Hän antaa meidän vaeltaa surujen laaksossa, antaa meidän vielä yrittää, osaisimmeko luoda vähäisenkään valoa ja onnea tähän raskautettujen ja ristinkantajien maailmaan.

(Ruusu-Risti, Marraskuu 1923, s. 323-328)